

HALLO! HIER HALINA!

ACTRICE HALINA REINHOLD-SOURDIS BEDELT HET BEWIND VAN SIEFFELD, VOOR BRONNEN EN...

MISSIE (ON)MOGELIJK

'Hedda Gabler' in drie weken. Met de tekst half opgeslagen in raadselachtige kwabben van onze hersenen, beginnen we aan het vijftiendaagse trainingskamp. De studio waar we repeteren, bevindt zich ver buiten het centrum. Na een fietstocht, een busreis, en een gevaarlijke overstek van een of andere drukke snelweg, arriveren we verwilderd in de enorme ruimte. Het decor is helemaal af, de kostuums hangen aan een rek, de make-updame staat klaar om ons te schminken en te kammen. Vijf voor elf en de klok tikt. Onze gedachten gaan uit naar de vele eerste repetitiedagen die we eerder met elkaar beleefden: het gebruikelijke kale lokaal, de kopjes koffie om half twaalf 's morgens, de 'nog een sigaretje'-smoesjes, het treuzelen, uitstellen, praten over het stuk, de personages; daar kan nu geen sprake van zijn. 'Welcome to the pressure dome.'

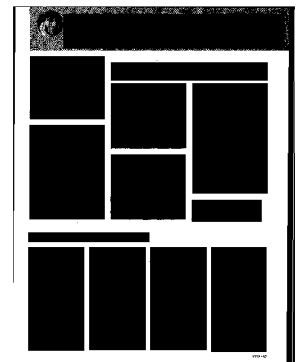
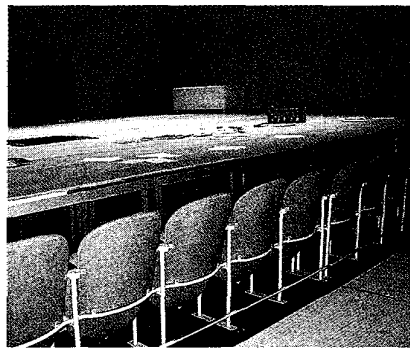
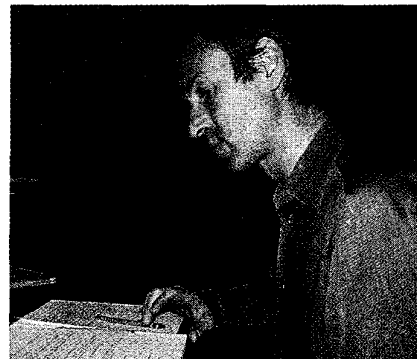
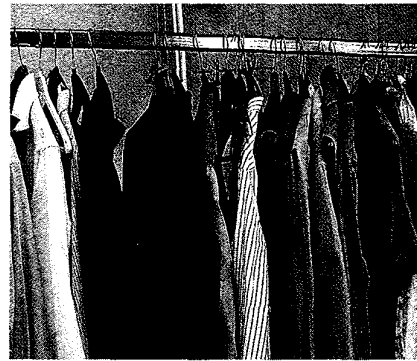
De zenuwen gieren door mijn lijf, het lijkt warempel wel de première in plaats van het begin van een proces. Om elf uur 'sharp' staan Roeland Fernhout en ik ieder aan een kant van het toneel. Ivo (onze regisseur) werpt een laatste blik op zijn script, geeft ons een paar korte, heldere aanwijzingen en de TGV begint te rijden. Uren achter elkaar ontleden we als chirurgen de stugge materie die honderd jaar geleden werd geschreven. We ploeteren ons door bladzijdes woorden, wikken en wegen met mathematische precisie elke zin, elke stap, elk gebaar. We hijgen alleen uit tussen half twee en twee, om na de lunch onze arbeid weer driftig te hervatten. Er is geen tijd voor onzekerheid. Ons gebruikelijke gezeur en gezever kunnen we ons niet permitteren. We zijn ijverige mieren, bouwen stokje voor stokje aan deze grote hoop. Op dag vijftien wil Ivo een doorloop van het stuk zien.

Zeven kippen zonder kop rennen over de hoge duikplank. Na het startsein springen we het diepe in. Tweeënhalf uur later zijn we niet verdronken; we schudden onze veren uit. We kakelen zachtjes na

over het wonder dat zojuist geschiedde. In drie weken tijd hebben we een voorstelling uit de grond gestampt. Niet eerder werd er bij Toneelgroep Amsterdam zo efficiënt en terzake gerepeteerd. Niet eerder heb ik zo weinig geroookt tijdens het werk. Misschien zijn we er nog niet helemaal, maar de basis is gelegd. Terug in de stad drink ik jus d'orange op een terras. Toneelspelen is en blijft mijn eerste liefde. Hier kan geen film, geen tv-serie, geen scenario tegenop. De planken vloer, een paar lampen, een kostuum en maar pogingen doen om die woorden leven in te blazen. Mijn roeping is weer eens bevestigd.

Wat het eindresultaat ook moge zijn, missie volbracht. ●

Na het startsein springen we als zeven kippen zonder kop het diepe in

Het trainingskamp voor 'Hedda Gabler'; klaar voor gebruik. Het lege podium is het decor (en ja, dat is al klaar!), de kostuums hangen klaar op het rek. De tekst zit nog niet helemaal in mijn hoofd, dus het script hou ik angstvallig in de buurt. Logisch ook, tijdens het repeteren. Regisseur Ivo van Hove kijkt het script ook met regelmaat even door. Intussen vinden Karina Smulders (geheel rechts) en ik het hele trainingskamp maar eng! Karina speelt Thea, en ik... ben Hedda.

